

DICTAMEN EN RELACIÓ A LA
CIRCULAR 2/24 DE LA DIRECCIÓ GENERAL D'AFERS PENITENCIARIS
DEL DEPARTAMENT DE JUSTÍCIA

sobre el anomenat

*“Procediment d'accés, suspensió i extinció de la
relació laboral especial penitenciària en els centres
penitenciaris de Catalunya”*

Elaborat per:

- Observatori del sistema penal i drets humans de la Universitat de Barcelona
- Arrels Advocats
- Associació Justícia i Pau
- Institut de Drets Humans de Catalunya
- Alerta Solidària
- Irídia, Centre de Defensa dels Drets Humans
- Abogados del Patio
- Associació de Famílies de presos de Catalunya
- Xarxa Antirepressió de Familiars de Detingudes
- Observa, Associació pel monitoratge del sistema penal

Barcelona, 29 d'octubre de 2024

1. De la naturalesa del treball penitenciari i dret al treball remunerat i la relació laboral penitenciària.

L'article 25.2 de la Constitució al configurar el marc constitucional en el qual es desenvoluparan les penes privatives de llibertat, al limitar els drets fonamentals de les persones preses, se circumscriu exclusivament a aquelles limitacions que siguin inherents al propi compliment de la pena privativa de llibertat i al fallo condemnatòri. Concretament es diu que tota persona presa "gozará de los derechos fundamentales de este Capítulo, a excepción de los que se vean expresamente limitados por el contenido del fallo condenatorio, el sentido de la pena y la ley penitenciaria". A, al seu torn, es diu específicament al referit article que els interns tindran dret a "un trabajo remunerado y a los beneficios correspondientes de la Seguridad Social, así como al acceso a la cultura y al desarrollo integral de su personalidad".

Per tant, el fet que el dret dels interns al treball remunerat estigui incorporat dintre del catàleg de drets i llibertats fonamentals del Capítol II del Títol I de la Constitució, implica que és un dret que pot ser invocat directament davant de l'Administració, essent d'aplicabilitat directa per part de l'Administració i els tribunals. A més a més, el fet de ser un dret amb rang constitucional implica que aquest tindrà un determinat contingut orgànic, reservat a ser desenvolupat per la via de la Llei Orgànica, així com l'existència de reserva de llei en determinats àmbits de la seva regulació.

En conseqüència, el contingut orgànic del dret al treball remunerat en els centres penitenciaris ha estat desenvolupat per la Llei Orgànica General Penitenciària, als seus articles 26 a 35, establint el primer d'ells que:

El trabajo será considerado como un derecho y como un deber del interno, siendo un elemento fundamental del tratamiento.

Sus condiciones serán:

- a) No tendrá carácter aflictivo ni será aplicado como medida de corrección.*
- b) No atentará a la dignidad del interno.*
- c) Tendrá carácter formativo, creador o conservador de hábitos laborales, productivo o terapéutico, con el fin de preparar a los internos para las condiciones normales del trabajo libre.*
- d) Se organizará y planificará, atendiendo a las aptitudes y cualificación profesional, de manera que satisfaga las aspiraciones laborales de los reclusos en cuanto sean compatibles con la organización y seguridad del establecimiento.*
- e) Será facilitado por la administración.*
- f) Gozará de la protección dispensada por la legislación vigente en materia de Seguridad Social.*
- g) No se supeditará al logro de intereses económicos por la Administración.*

No obstant, el treball realitzat pels interns dintre dels centres penitenciaris, en virtut de l'article 2.1.c) de l'Estatut dels Treballadors es considera una relació laboral de caràcter especial, per la qual cosa l'Estatut dels Treballadors no resulta d'aplicació, llevat amb caràcter supletori. En

conseqüència d'aquest caràcter especial de la relació laboral penitenciària, la mateixa es troba regulada al Reial Decret 782/2001, de 6 de juliol, pel qual es regula la relació laboral de caràcter especial dels penats que realitzin activitats laborals a tallers productius i la protecció de Seguretat Social.

Així les coses, el Tribunal Constitucional a la seva Sentència 17/1993, de 18 de gener, en la qual va ser ponent l'Excm. Miguel Rodríguez-Piñero y Bravo-Ferrer, va considerar el següent respecte el dret al treball remunerat :

En el derecho al trabajo del interno predomina así su carácter de derecho a prestación en cuanto que para hacerlo efectivo exige la organización de un sistema de prestación, habiendo de distinguirse en él, como ha dicho la STC 172/1989, dos aspectos: la obligación de crear la organización prestacional en la medida necesaria para proporcionar a todos los internos un puesto de trabajo y el derecho de éstos a una actividad laboral retribuida o puesto de trabajo dentro de las posibilidades de la organización penitenciaria existente. En el primero debe verse antes que nada una obligación de la Administración Penitenciaria de cumplir la obligación prestacional en la medida necesaria para proporcionar a todos los internos un puesto de trabajo, y aunque también pueda reconocerse una titularidad subjetiva del interno es ésta desde luego de eficacia limitada a las posibilidades materiales y presupuestarias del propio establecimiento, y por ello para el interno es un derecho de aplicación progresiva, no pudiendo pretenderse, conforme a su naturaleza, su total exigencia de forma inmediata (SSTC 82/1986 y 2/1987). De este modo, "el derecho a un trabajo remunerado y a los beneficios correspondientes a la Seguridad Social, que el art. 25.2 de la C.E. reconoce a quienes se encuentran cumpliendo condena de prisión, son derechos que se insertan en los fines de reeducación y reinserción social a los que por exigencia constitucional deben orientarse las penas privativas de libertad y, en tal sentido, son derechos de aplicación progresiva, cuya efectividad se encuentra en función de los medios que la Administración Penitenciaria tenga en cada momento, no pudiendo, por tanto, ser exigidos en su totalidad de forma inmediata en el caso de que realmente exista imposibilidad material de satisfacerlos" (AATC 256/1988 y 95/1989).

En definitiva, d'aquí que haguem de considerar que el treball dels interns al centres penitenciaris sigui un dret condicionat a la capacitat de l'administració per oferir llocs de treball i que es trobi expressament vinculat al principi d'individualització científica consagrat a l'article 62 LOGP, doncs així ve imposat pel mandat constitucional de l'article 25.2 al considerar que les penes privatives de llibertat estaran orientades a la reeducació i reinserció social.

- 2. Sobre la vulneració del dret de les persones privades de llibertat al treball remunerat (art. 25. 2 CE) per part de les Circular 2/2024, sobre el procediment d'accés, suspensió i extinció de la relació laboral especial penitenciària en els centres penitenciaris de Catalunya.
Elements sobre la seva legalitat.**

Recentment, la Direcció General d'Afers Penitenciaris ha dictat dues Circulars, la Circular 2/2024, sobre el procediment d'accés, suspensió i extinció de la relació laboral especial penitenciària en els centres penitenciaris a Catalunya. Dita circular serveix de fonament per a negar un lloc de treball remunerat diversos interns única i exclusivament en base a la tipologia delictiva, respecte les quals val a dir que la seva naturalesa no és la d'una norma jurídica amb capacitat de restringir els drets dels ciutadans.

Doncs, segons es defineix a l'article 6 de la Llei 40/2015 de règim jurídic del sector públic, les circulars són un instrument que serveix per a donar ordres als funcionaris i ordena l'activitat de l'administració. Tot i això, el present cas, no és ni tant sols una instrucció que interpreti un concepte obscur d'una llei o un reglament, sinó que s'està tractant de crear una norma jurídica amb conseqüències per les persones preses a través d'un instrument jurídic que no té tal capacitat, obviant el principi de jerarquia normativa i la reserva de llei en la matèria.

Així, al respecte d'aquesta reserva de llei, cal tenir en compte, especialment, el que es disposa a l'article 53.1 de la Constitució, al considerar que *“los derechos y libertades reconocidos en el Capítulo segundo del presente Título vinculan a todos los poderes públicos. Sólo por ley, que en todo caso deberá respetar su contenido esencial, podrá regularse el ejercicio de tales derechos y libertades, que se tutelarán de acuerdo con lo previsto en el artículo 161, 1, a)”*.

Allò que persegueix l'article 53.1 de la Constitució amb l'habilitació al legislador pel desenvolupament de determinats drets i llibertats és excloure expressament a l'Executiu de tota possibilitat de regular les referides matèries, quedant limitada la potestat reglamentària *“a un complemento de la regulación legal que sea indispensable por motivos técnicos o para optimizar el cumplimiento de las finalidades propuestas por la Constitución o por la propia ley”*(STC 83/1984, de 24 de juliol). Doncs, *“la reserva de ley del artículo 53.1 CE impone al legislador una barrera infranqueable, que ha de ser siempre respetada como garantía esencial de nuestro Estado de Derecho (...) que asegura que la regulación de los ámbitos de libertad que corresponden a los ciudadanos depende exclusivamente de la voluntad de sus representantes”* (SSTC 6/1981, de 6 de març y 37/1987, de 6 de març, entre d'altres).

Per altra banda, la legislació de desenvolupament dels drets i llibertats recollits al Capítol Segon de la Secció Primera de la constitució haurà de respectar, en tot cas, el “contingut essencial” dels referits drets fonamentals. Respecte aquest contingut essencial dels drets fonamentals -concepte aquest importat de la *Llei Fonamental de Bonn* i sobre el que es va suscitar, a principis dels anys vuitanta, un gran debat doctrinal- va tenir ocasió de pronunciar-se el Tribunal Constitucional, qui, a la seva a, va definir el referit concepte de la següent manera:

Entendemos por «contenido esencial» aquella parte del contenido de un derecho sin la cual éste pierde su peculiaridad, o, dicho de otro modo, lo que hace que sea reconocible como derecho perteneciente a un determinado tipo. Es también aquella parte del contenido que es ineludiblemente necesaria para que el derecho permita a su titular la satisfacción de aquellos intereses para cuya consecución el derecho se otorga. [...] De este modo, se rebasa o se desconoce el contenido esencial cuando el derecho

queda sometido a limitaciones que lo hacen impracticable, lo dificultan más allá de lo razonable o lo despojan de la necesaria protección.

En aquest context també cal posar-se de relleu el problema que poden representar les disposicions i instruccions no reglamentàries dictades per la pròpia Administració Penitenciària. L'article 6.1 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de Règim Jurídic del Sector Públic estableix que "los órganos administrativos podrán dirigir las actividades de sus órganos jerárquicamente dependientes mediante instrucciones y órdenes de servicio". Al respecte, Mata y Martín (2011)¹ indica que essent legítim, per tant, que l'Administració Penitenciària dicti instruccions internes per al compliment de la seva activitat, no és menys certa la peculiaritat d'aquesta capacitat en un àmbit en el que es produeix una restricció de drets fonamentals i que afecta al principi de divisió de poders.

Si aquests riscos es produeixen ja amb la mateixa possibilitat de regulació reglamentària de l'activitat, s'incrementen els mateixos amb el recurs a aquest tipus d'instruccions, circulars o ordres de servei. En principi, aquest tipus de disposicions han de facilitar l'organització interna dels serveis per a executar allò previst a la Llei i als Reglaments, però a la pràctica s'indica per l'autor citat que "en no pocas ocasiones las Circulares e Instrucciones penitenciarias encubren verdaderos reglamentos". Per tant, les circulars i instruccions que puguin procedir dels Centres Directius no poder tenir una altra aplicació que la d'organització interna dels serveis i, encara menys, afectar als drets dels administrats, com també succeeix amb les normes que dicten les Comunitat Autònomes amb competències d'execució, ja que la legislació penitenciària és competència exclusiva de l'Estat (d'acord amb allò previst a l'article 149.1º. 6ª de la Constitució).

No cal obviar, que les circulars són instruments dictats per càrrecs de confiança del poder executiu, en aquest cas una Direcció General, però que no són normes jurídiques dictades pel propi govern en el marc d'una atribució de competència i, com a conseqüència del poder polític emanat d'un procés electoral, com sí que ho seria el cas dels reglaments.

Per tant, com dèiem, no es pot restringir el dret fonamental de les persones preses a un treball remunerat per mitjà d'un instrument jurídic que no té major capacitat que la de servir d'instrument d'ordenació dels òrgans de l'administració pública. I, en segon terme, no es pot emprar una circular per a regular una matèria sobre la que recau una reserva de llei, al tenir contingut constitucional, i contrariant el que està establert en una norma superior en rang, la qual és el Reial Decret 782/2001, de 6 de juliol.

En aquest sentit, la Sentència del Tribunal Constitucional abans analitzada, afegia en el seu fonament jurídic tercer que:

Es en el segundo aspecto, partiendo ya de la existencia de un puesto de trabajo adecuado e idóneo, cuando el derecho del interno a ocuparlo adquiere plena consistencia y eficacia,

¹ MATA Y MARTÍN. Ricardo: 2011. "El principio de legalidad en el ámbito penitenciario". *Revista de Derecho* [en línia], 32(93), 121-166.
Disponible a: <https://revistas.uexternado.edu.co/index.php/derpen/article/view/3070>

es decir, se configura como "una situación jurídica plenamente identificable con un derecho fundamental del interno, con la doble condición de derecho subjetivo y elemento esencial del ordenamiento jurídico" (SSTC 25/1981 y 163/1986), exigible frente a la Administración Penitenciaria en las condiciones legalmente establecidas (art. 26.2 e), Capítulo Segundo de la Ley General Penitenciaria, art. 182.2 d) y Capítulo Cuarto del Título III del Reglamento Penitenciario), tanto en vía jurisdiccional como, en su caso, en sede constitucional a través del recurso de amparo (STC 172/1989, fundamento jurídico 3º). "Tales derechos alcanzan relevancia constitucional únicamente si se acredita que en el Centro Penitenciario en el que se cumpla la condena existe puesto de trabajo a cuya adjudicación se tenga derecho dentro del orden de prelación establecido -el cual no podrá ser arbitrario o discriminatorio-, pese a lo cual la autoridad judicial no adopta las medidas adecuadas para compeler a la Administración a que lo satisfaga" (AATC 256/1988 y 95/1989).

És a dir, l'actual configuració del dret de les persones preses al treball remunerat troba la seva limitació a la evident de la disponibilitat de llocs de treball i al conseqüent establiment d'una prelación en base als llocs de treball disponibles, per al cas que no es pugui oferir llocs de treball per totes les persones privades de llibertat que ho desitgin. Tal ordre de preferència per optar a un lloc de treball, com els requisits per accedir-hi, es troben regulats a l'article 3 del Reial Decret 782/2001, de 6 de juliol, pel qual es regula la relació laboral de caràcter especial dels penats que facin activitats laborals en tallers penitenciaris i la protecció de Seguretat Social dels sotmesos a penes de treball en benefici de la comunitat:

1. El Organismo Autónomo Trabajo y Prestaciones Penitenciarias u órgano autonómico equivalente mantendrá una oferta de puestos de trabajo acorde con las disponibilidades económicas, ordenada en un catálogo y clasificada por actividades, especificando la formación requerida y las características de cada puesto.

2. El Organismo Autónomo Trabajo y Prestaciones Penitenciarias elaborará periódicamente la lista de puestos vacantes en los talleres productivos, detallando sus características. La Junta de Tratamiento, como órgano administrativo competente, adjudicará los puestos a los internos, siguiendo el siguiente orden de prelación:

1.º Los internos en cuyo programa individualizado de tratamiento se contemple el desarrollo de una actividad laboral.

2.º Los internos penados sobre los preventivos.

3.º La aptitud laboral del interno en relación con las características del puesto de trabajo.

4.º La conducta penitenciaria.

5.º El tiempo de permanencia en el establecimiento penitenciario.

6.º Las cargas familiares.

7.º La situación prevista en el artículo 14.1 de este Real Decreto.

Per tant, a l'hora de determinar el dret d'un intern a accedir a un determinat lloc de treball s'han de tenir en compte els referits principis, els quals són una derivació lògica del principi d'individualització científica que regeix el règim penitenciar. Per tant, resulta contrari a l'esperit del

Reial Decret limitar l'accés a llocs de treball en base a la tipologia delictiva sense tenir en compte el programa individual de tractament de l'intern, la conducta penitenciària o l'aptitud laboral de l'intern en relació a les característiques del lloc de treball. I si es fa referència a la seguretat a l'interior de les presons, l'únic element que es pot fer servir per a limitar l'accés d'un pres a un determinat lloc de treball és l'anàlisi individualitzada de la conducta de l'intern, tal com estableix el mencionat Reial Decret.

En definitiva, entenem que **la circular aplicada no pot crear una norma jurídica que serveixi per a limitar el dret dels interns al treball a l'interior de les presons perquè, en primer lloc, no és l'instrument jurídic idoni per limitar drets fonamentals de ciutadans i, en segon terme, perquè resulta contrari a allò regulat al ja mencionat Reial Decret 782/2001, el qual desenvolupa reglamentàriament el dret al treball penitenciari configurat als articles 26 a 35 de la Llei Orgànica General Penitenciària.** A més a més, tampoc podem obviar que, a més de no respectar **la reserva de llei** en la matèria, la referida circular, que no té ni la posició jeràrquica d'un reglament, envaeix competències estatals, doncs la regulació en matèria laboral i en matèria penitenciària és competència exclusiva de l'administració general de l'Estat ex apartats 6 i 7 de l'article 149 de la Constitució.

Per tant, entenem que existeix una disponibilitat de llocs de feina a la que els interns podrien accedir, però dit accés es nega a un gruix d'interns en base a la tipologia delictiva dels mateixos sense respectar els criteris de prelatió establerts a l'article 3 del Reial Decret 782/2001 i, per tant, es vulnera el dret al treball remunerat a l'interior de la presó de l'article 25.2 de la Constitució.

3. Nul·litat dels acomiadaments dictats a l'empared de les Circulars 1/2024 i 2/2024, sobre el procediment d'accés, suspensió i extinció de la relació laboral especial penitenciària en els centres penitenciaris de Catalunya

En el marc de l'aplicació de les circulars analitzades hi ha hagut un alt nombre de persones privades de llibertat que han vist com la seva relació laboral amb el Centre d'Iniciatives per la Reinscripció és veia extingida simplement per la tipologia delictiva, malgrat haver estat desenvolupant aquesta feina durant un determinat període de temps sense que hi hagués cap incident al respecte.

De nou, ens trobem que es decideix extingir una relació laboral en base a un criteri establert a un instrument jurídic que no té la capacitat de restringir drets de ciutadans. En aquest sentit, les causes per l'extinció de la relació laboral especial penitenciària es troben recollides a l'article 10 del Reial Decret 782/2001, les quals serien: per mutu acord de les parts; finalització de l'obra o servei; ineptitud de l'intern treballador coneguda o sobrevinguda; per mort o invalidesa permanent total o absoluta; per jubilació; per força major, per renúncia de l'intern treballador; per manca d'adaptació del treballador; per excarceració; per contractació amb empreses de l'exterior; per raons de tractament apreciades per la Junta de Tractament; per trasllat; per raons de disciplina i seguretat penitenciària i per incompliment dels deures laborals bàsics en la relació laboral especial penitenciària.

Alhora, respecte el procediment, el mateix article 10RD al seu apartat 3er estableix que “*la extinción de la relación laboral penitenciaria se acordará, previa valoración de las circunstancias de cada caso, por el Director del centro penitenciario en su calidad de delegado del Organismo Autónomo Trabajo y Prestaciones Penitenciarias u organismo autonómico equivalente*”.

Per tant, per a decidir extingir la relació laboral especial penitenciària cal que hi hagi una valoració individualitzada de cada cas i trobar-se fonamentada en un dels motius regulats a l'article 10 del Reial Decret 782/2001. Pel que, entenem que les decisions d'extinció massiva de les relacions laborals especial penitenciàries basades exclusivament en la tipologia delictiva són actes administratius nuls de ple dret a l'apartar-se del procediment legalment establert, així com haver-se produït sense emparament en els motius legalment establerts, d'acord amb l'article 47 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, de procediment administratiu comú a les administracions públiques.

4. Violació del principi d'individualització científica que inspira tota la legislació penitenciària a l'Estat espanyol.

Des de fa 45 anys, la Llei Orgànica 1/1979, de 26 de setembre, General Penitenciària estableix el principi d'individualització científica als seus articles 62 i 63. El propi redactor de la referida Llei, el professor Carlos García Valdés, sempre va indicar que això suposava l'aplicació del tractament penitenciari, el seu règim i les seves conseqüències, cas per cas, de forma individualitzada. És a dir, el referit principi justament s'introdueix per a prohibir la menció de forma genèrica i estereotipada a la tipologia delictiva, com fa la Circular 2/2024, quan assenyala que

Per als llocs de treball dels tallers de serveis i els serveis auxiliars extramodulars s'hauran de complir addicionalment els següents requisits:

No estar en situació de compliment d'una pena o en presó preventiva per delictes violents amb resultat de mort o lesions greus. (pàg. 7 y 9)

Aquest clar allunyament d'un dels principis rectors de la legislació penitenciària de clara orientació rehabilitadora resulta especialment preocupant. No pot obviar-se que aquesta forma de producció del dret -des d'una administració penitenciària, sense intervenció parlamentària, és a dir, sense debat entre els grups amb representació legislativa- suposa una devaluació molt greu de la qualitat democràtica, de forma que es produeix una restricció a l'exercici d'un dret fonamental de les persones privades de llibertat, a partir de la distinció de tipologies delictives, tracte totalment prohibit pel principi d'individualització indicat.

5. Vulneració del principi “ne bis in idem”.

A més a més de tot allò prèviament indicat, la Circular analitzada suposa, de facto una violació del principi “ne bis in idem”, doncs les persones afectades ja van ser condemnades en el seu dia pel delictes comès i ara, temps després, se les torna a castigar per aquells mateixos fets amb

la pèrdua del lloc de treball o la negativa a accedir a determinats destins laborals. Doncs en aquests casos les condemnes en qüestió no contemplaven una inhabilitació expressa per a desenvolupar determinats càrrecs laborals i quan van accedir al centre penitenciari ho van fer en unes condicions totalment diferents que les ara imposades per aquesta nova "normativa".

L'actual sensació de -nou- càstig és clarament percebuda per la població reclusa, especialment entesa com un càstig col·lectiu. I, així mateix, i no és menor, també representa una aplicació retroactiva en perjudici de la persona privada de llibertat que havia consolidat una situació de bona conducta i estabilitat que ara es veu truncada per aquesta nova normativa de baix rang, les conseqüències de la qual són irreparables.

6. Conseqüència pràctiques per les persones privades de llibertat de l'aplicació de la Circulars 2/2024, sobre el procediment d'accés, suspensió i extinció de la relació laboral especial penitenciària en els centres penitenciaris de Catalunya.

Entre les greus conseqüències que suposa per les persones privats de llibertat, l'aplicació de la Circular 2/2024 trobem:

A) Que al ser apartades dels seus llocs de treball, com de les cuines entre d'altres, perden la possibilitat d'ajudar a les seves famílies, moltes en risc d'exclusió, ja que per exemple les cuines son, apart dels llocs de treball que ofereix CIRE on la feina que es realitza pot servir per una futura reinserció real, es un dels llocs de treball més remunerats de tots els existents, de manera que si passen de treballar a la cuina a treballar a un destí de mòdul o a un taller de producció, el sou es pot veure reduït en més de la meitat, de manera que, òbviament, no podran sostenir econòmicament als seus familiars.

B) De la mateixa manera que no podran sostenir econòmicament als seus familiars, també veuran afectada la seva economia respecte de les despeses personals que realitzen a les botigues del CIRE, despeses que, malauradament, no son ateses per l'Administració, com suplementos alimentaris, productes higièncics o materials diversos com folis, sobres de carta, bolígrafs o tabac, entre d'altres.

C) Una de les conseqüències més importants serà la de que, al veure el seu sou reduït, no es podran fer càrrec de la Responsabilitat Civil derivada del delictes comès i en cas de no rescabalar el mal causat, veuran afectada la possibilitat de que el JVP aprovi els permisos de sortida que els hi pertoquen per Llei (Art. 47.2 L.O.G.P i 142 RP), doncs no fer-se càrrec de la RC és motiu principal per la denegació dels permisos de sortida.

D) Veuran violat el seu honor i dignitat al passar de treballar a un lloc de feina valorat, com és la cuina o altres, a un destí de mòdul, en molts casos, on la única aportació personal és aquella que ja tenen «hàbits laborals» doncs escombrar un pati o netejar els serveis del mòdul, no aporta gaire més, a diferència d'altres feines on, repetim, poden aprendre un ofici i potenciar d'aquesta manera la seva futura reinserció.

E) D'altre banda, l'estat emocional dels presos i preses i la seva autoestima, minvarà, es veurà afectada i convertida en angoixa, cosa que, en no pocs casos, acabarà redirigida en un greu malestar i frustració que es reflectirà en canvis d'actitud, doncs de ser persones que treballen als seus llocs de treball de manera responsable i tenint una conducta irreprotxable en la majoria dels casos, gent sense expedients disciplinaris, serà molt normal que al ser tractats injustament aplicant-li'ls el contingut de la Circular 2/2024 (com a conseqüència d'un delictes que ells no han comès), acabin canviant conductes i possiblement sent sancionats i conduïts al mòduls de sancionats, perdent d'aquesta forma tota la bona feina feta fins aleshores.

F) Tot això comportarà un clima de frustració i malestar general als patis i és molt possible que desencadeni no pocs problemes regimentals, cosa que els C.P tracten d'evitar.

G) També tenim constància d'educadores que han mostrat la seva disconformitat respecte a les conseqüències de la Circular, doncs el contingut de la mateixa tira per terra la bona feina que havien fet fins ara amb els interns i que ara, en molts casos, involucionaran irremeiablement.

G) També cal dir el que tot això suposarà per les seues famílies, deixant de banda el tema econòmic, la sensació de càstig general i de injustícia també repercutirà en ells, doncs per empatia, sentiran el malestar dels seus fills o filles privats de llibertat i castigats sense haver fet res més que tractar de complir les seues condemnes complint amb els objectius que la Junta de Tractament li han anat marcant en els seus programes PIT.

* * * * *

Per totes les consideracions fetes,

Totes les entitats signants abans esmentades, demanem urgentment la retirada d'aquesta Circular i la reposició immediata de totes les persones privades de llibertat acomiadades dels seus llocs de treball als Centres Penitenciaris de Catalunya.

A Barcelona, 29 d'octubre de 2024